

Несжгласните братя.

Някой си селянин умрял и оставил в наследство на двамата си синове едно хубаво имение.

„Една кжща не може да понася двама господари“, често пжти повтарял той, додето бил жив. Затова бждете умни и живеете в сжгласие“.

Двамата синове, Михаил и Георги, се мислели за по-умни от баща си и казвали: „Двама господри струват повече от един. И затова двама заедно ще управляваме имението“.

Изглеждало, като че ли те имали право. Работи ли Михаил из двора, Георги отива на полето. Подрежда ли Георги добитжка, Михаил си намира работа в хамбаря или плевнята. Дето ще рече, — вжрвело по мед и масло.

За жалост, това не било за длго време.

Дошло есен, довякла буря и джжд, и в стоята било по-приятно отколкото вжн — на двора или на полето.

„Георги я иди понагледай ратаите“, казал Михаил на брата си в един лош бурен ден.

„Иди ти“, отвжрнал ядосано Георги, който се припекувал до печката. „И ти имаш два крака — можеш да ходиш“.

Кипнал от яд Михаил и си помислил, че няма нужда да се измжчва повече от брата си. И не помржднал от миндеря.

„Михаиле, кучето лае силно. В двора са влезли крадци“, сжбудил една нощ Георги брата си. „Я виж да не задигнат нящо!“

„Ама че глупост!“ отвжрнал Михаил. „Щом си чул шума, иди сам виж. Защо ме будиш от сжн? Слава Богу, няма нужда да ми заповядаш.“

„Аз сжм по-стар и имам право да говоря повече.“

„Хайде махни се, ние сме равни господари“.